

Luupää kätköilee

Olihan mukava seurata, miten koiranelämän ensimmäinen luu kaivoi koirasta lajilleen tyypillisiä koiramaisuuksia. Vähän aikaa kokoonsa nähden massiivista luuta nuuhkittuaan pentu kanniskeli sitä kuin suurriistan metsästäjä saalistaan konsanaan.

Ilmeisesti makupala ei vielä ollut marinoitunut riittävästi, koska ihan ensimmäiseksi se piti saada johonkin piiloon. Ulos päästyään koira vertaili eri paikkoja ruopaisemalla maata eri paikoista sen sopivuuden testatakseen.

Huolellisen tutkimuksen ja lyhyiden testikätköjen jälkeen paikka löytyi pehmeästä karikkeesta, johon piti rouhaista matala kuoppa, päälle kuonolla puskettiin vanhat risut ja pensaiden lehdet. Vartioidakin paikkaa piti, sitä piti nuuhkaista muutaman minuutin välein, vaikka mitään epäilyttävää ainesta, kuten muita karvakorvia, ei kätkön lähellä ollut edes käynyt.

Lopulta makupala piti kaivaa taas esille ja tuoda sisälle. Ei tainnut hurtta hoksata, että sisätiloissa ei kätköjä kaivamalla tehdä. Tai niin ainakin minä luulin. Koira ei tätä tiennyt, joten elukan luovuus tuli siinäkin esille.

Eteisessä oli sopivasti aamutossu, joka oli helppo nostaa seinän viereen pusketun luun päälle. Kait se tohveliinkin tarttuneet käyttäjän eritteet antoivat lisämakua herkulle. Mutta ei, seuraavaksi piti testata, kuinka luu säilyy tv:n takana lähinnä näkösuojassa. Josko ruokaohjelmista tarttuisi eksoottisia makuelämyksiä.

Myös oman poksien pehmusteiden alla oli kokeilun arvoinen paikka. Kaitpa se elukka sotki lajit keskenään ja uskoi hautovansa tiun lisää luuta. Tässä vaiheessa allekirjoittanut oli jo saanut tarpeekseen ja mennyt nukkumaan.

Iltayöstä unenhorteen läpi kuului jatkuvaa rapinaa. Veikkaisin luun olleen melko monessa paikassa jemmassa. Jossain vaiheessa yötä heräsin tavanomaista erikoisempaan ja äänekkäämpään rouhintaan. Sehän oli pakko nousta katsomaan, mistä oli kyse.

Koiran kutale oli keksinyt, että paperinkeräysastiana toimiva kartonkikassi on oivallinen kätköpaikka. Lattialla olevasta kassista näkyi ainoastaan takapuoli ja iloisesti heiluva häntä, kun kaivosmestari louhi luulleen hienoa kätköä.

Kuului armoton rapse, tohina ja tuhina kun kypälät kävi kuin karpänpyytäjällä. Paperia oli pehmitetty ja silputtu Pikkulouhinnalla ja tonkimisella. Eikun luu kassin pohjalle ja kuonolla viimeisteltiin herkkukeon paperikuorrutus.

Erehdyin hekottelemaan asialle ääneen. Koira vaan mulkaisi minua ihmettelevänä ja jatkoi hommaansa. Ihan selvästi ajatteli että tuo torvi ei tajua mitään luun raakauunittamisesta hurttaherkuksi.